

Minulou neděli jsme měli křest, dnes poprvé vy, kteří jste byli, pokřtěni jdete k VP.

Máme dvě svátosti: křest a Večeře Páně

Svátost – Bohem podaná ruka, která mi připomíná, pomáhá a posiluje k tomu, abych byl svatý.

Svátost je křesťanský obřad, který v křesťanském chápání prostřednictvím

viditelného symbolu zprostředkuje neviditelnou Boží milost, které ustanovil Ježíš Kristus.

Pojem se v češtině objevil pod vlivem latinského pojmu *sacramentum* (posvátná věc, posvátný úkon, též přísaha). Tento latinský termín je ekvivalentem staršího řeckého *μυστήριον* *mysterion* (tajemství).

Křesťanské církve nejsou ohledně pohledu na svátosti a jejich počet jednotné. Svátostí, které uznávají katolické církve, pravoslavní, anglikánská církev a církev československá husitská je sedm: Křest, Břimování, Eucharistie, Svátost smíření, Svátost nemocných, Manželství, Kněžství (svěcení)

Protestantské církve přijímají svátosti dvě: křest a Večeře Páně.

sanctus → svatý, nedotknutelný, neporušený, ale především: **oddělený od hříchu pro Boha**

sacramentum → svátost

Svatý znamená čistý, oddělený, od hříchu pro Boha

Svátost chápu nejen jako posvátný úkon, mysterion, tajemství...

(pozor na chápání svátosti jako magického obřadu!!!)

Chápu ho jako dar, podanou rukou, jako Bohem danou příležitost na cestě svatosti.

Rozhodli jsme se jít za Bohem, cesta, na kterou jsme vyrazili je cesta svatá (úzká cesta – Matouš 7,14)

Ž 77,14 Bože, tvá cesta je svatá. - říká David

Svatá cesta

Na tuto cestu nastupujeme křtem.

Křest je smlouva s Bohem, je to smrt starého člověka a zrození nového člověka, v jehož srdci je Bůh

Křest je vyznání (před fyzickým i duchovním světem) že patřím Bohu.

Křest je vnějším vyjádřením toho, co se stalo v mém srdci. Pokud jsem se v srdci nerozhodl patřit Kristu, pokud jsem v pokání nevyznal své hříchy a nepřijal Boží odpuštění, pak vlezu do vody jako suchý hříšník a vylezu z ní jako mokrá hříšník...

Ale pokud jsem přijal Krista, pak křest je potvrzením smlouvy mezi mnou a Bohem.

Na straně Boží je to oběť Pána Ježíše na Golgotě, na straně mé je to křest.

křest je vykročení na svatou cestu. Na cestu následování Pána Ježíše Krista.

Svatá cesta po nesvatém světě.

Na každém kroku číhá pokušení, náš starý člověk se hlásí ke slovu.

(Ukřižovali jsme ho, ale on má tuhou kořínku a stále znovu a znovu vytahuje hřeby a snaží se z kříže slézt...)

Večeři Páně chápu jako dar, pomocnou ruku, jako Bohem danou příležitost na cestě svatosti.

Doping, setkání s Kristem, stolování s ním...

Píšete diplomovou práci a máte k ruce přítele, odborníka, který je kdykoliv ochotný se s Vámi setkat a pomoci Vám. Poradit, motivovat, povzbudit, ukázat na to, jestli jste se nedali špatným směrem, korigovat, a pokud je to potřeba tak půjde kus cesty s Vámi.

Pán Ježíš je náš přítel. Při večeři Páně se s ním setkáváme...

Setkáváme se s ním nejen při večeři Páně. Kdykoliv **klekneme k modlitbě**, kdykoliv **otevřeme Bibli**, kdykoliv se podíváme kolem sebe – na nebe, rozkvetlou louku, na krásu stvoření...

Ale večeře Páně je něco ještě víc.

Připomínáme si jeho smrt, obnovujeme s ním smlouvu, stolujeme s ním.

Pozval nás na večeři! Je to intimní společenství...

V kterém

- přijímám nové odpuštění
- obnovuje se má víra
- uzdravuje naše nemoci (těla i duše)
- posila - přijímám naději, pokoj a radost
- vyjadřuji vděčnost Ježíši (Eucharistion – děkovat)
- prožívám radost ze společenství s Bohem a s lidmi

Večeře Páně je s Ježíšem, ale zároveň ve společenství s církví.

Nemohu slavit večeři Páně sám. To číňte – ne číň...

Spolu a přeci i sám s Kristem.

Kristus nepatří jen mě, **my** patříme jemu...

Spolu – tím kdo povzbuzuje, motivuje, atd není jen Kristus, ale i bratr.

Skrze bratra chce Ježíš podepřít mou víru.

L 22,31 "Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici.

32 Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím."

Večeře Páně jako příležitost k očištění

máme zde dvě roviny příběhu:

- ✚ horizontální, ve vztahu k lidem (rodina, církev, společnost)
- ✚ vertikální, ve vztahu k Bohu

J 13,1 Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k Otcí; miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce.

2 Když byli u večeře a ďábel již vložil do srdce Jidáše Iškariotského, syna Šimonova, aby ho zradil,

3 Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází,

4 odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se;

5 pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán.

6 Přišel k Šimonu Petrovi a ten mu řekl: "Pane, ty mi chceš mýt nohy?"

7 Ježíš odpověděl: "Co já činím, nyní nechápeš, potom však to pochopíš."

8 Petr mu řekl: "Nikdy mi nebudeš mýt nohy!" Ježíš odpověděl: "Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl."

9 Řekl mu Šimon Petr: "Pane, pak tedy nejenom nohy, ale i ruce a hlavu!"

10 Ježíš mu řekl: "Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čistí, ale ne všichni."

11 Věděl, kdo ho zradí, a proto řekl: Ne všichni jste čistí.

*12 Když jim umyl nohy, oblékl si svůj šat, opět se posadil a řekl jim: "**Chápete, co jsem vám učinil?**"*

13 Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem.

14 Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat.

15 Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já.

Tento příběh se udál před tím, než PJ ustanovil večeři Páně, na začátku slavení velikonoční večeře.

Učedníci v čele s Ježíšem zasedli za stůl, aby slavili velikonočního Beránka.

Velikonoční svátek připomínající vyjití Izraele z Egypta.

Horizontální rozměr příběhu (náš vztah k druhým)

představte si: v místnosti je připravena voda, umyvadlo na mytí nohou, ručník

je zvykem hostu umýt nohy, (etika pohostinnosti - jako u nás dáme bačkory, nebo nabídneme kafe)

tuto práci dělali otroci, v případě výjimečného hosta, kterému chceme prokázat úctu, to dělal pán domu

V našem příběhu přichází učedníci, jistě si každý z nich všiml, že je vše připraveno, ale není nikdo, kdo by se této služby chopil. Nikoho nenapadlo umýt druhým nohy. Dovedeme si představit jejich pohledy: jeden prošel kolem a dělal, že nic nevidí, druhý se podíval, pak se rozhlédl kolem a řekl si: tak to není pro mne, to by měl udělat Jan - je nejmladší, nebo Jidáš - má na starosti technické věci... Jiný si řekl, proč Petr s Janem když zajišťovali tento večer (Lukáš 22,7-13) nezajistili s místností i otroka, který by tuto službu udělal. Jsou neschopní! Ale přeci to nebudu dělat, to je pro otroky a já jsem přeci učedník Rabína Ježíše. To po mě nikdo nemůže chtít.

Je to tak, že v okamžicích, kdy máme možnost sloužit druhým, nás napadají všelijaké výmluvy. Máme-li brát, máme-li získat význačné město, jsme -li povýšeni, to bereme, ale v okamžiku kdy máme sloužit je při nás málo ochoty. A přeci jsme povoláni k tomu, abychom sloužili. Děti, které uvěří, by měli vyhledávat příležitosti doma, jak pomoci. Protože skrze tento změněný postoj můžou daleko snáze přivést své rodiče ke Kristu, než svými slovy.

*V manželství nás Bible vybízí, když jeden uvěří, aby svým způsobem života svědčil svému partnerovi. Kéž bychom **uměli sloužit**, kéž bychom **viděli potřeby**...*

PJ, ten, kterému dal Bůh vše do rukou (Jan 13,3) se ujímá této práce. Pavel píše o Kristu v ep. Filipským 2,6-8: „Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka (otroka), stal se jedním z lidí. V podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.“ Zde doslova vidíme PJ v akci - byl služebník. Udělal to, co znamenalo pokořit se, obětovat se, posloužit druhým.

PJ se tedy přepásal, nalil vodu a začal učedníkům umývat nohy. Byli zaraženi, možná si vyčítali, možná se jim najednou otevřely oči a uvědomili si: to jsem mohl udělat, jak bych stoupl v očích Ježíše, ale neuvědomil jsem si to. A tak se zaraženě nechávají obsluhovat Ježíšem. Vše probíhá v klidu až do okamžiku, kdy se PJ přiblížil k Petrovi.

Petr se nechce smířit s tím, aby mu Ježíš sloužil. Jeho temperament mu to nedovolí. To ne! Vždyť je to naprosto nelogické - Pán a Mistr a umývá nohy. A tak Petr vyskakuje a řekne to, co měli všichni v mysli. Ne, Pane, nikdy!

Vidím v tomto Petrově zvolání úctu k Ježíši, ale zároveň i **skrytou lidskou pýchu**. Nemůže snést, že se Boží Syn musí tak hluboce snížit! Není ochoten nechat si posloužit. Od Jana, Filipa, Jakuba, Jidáše - jistě, to by si rád nechal nohy umýt, možná by se v duchu uškíbl, nebo prohodil nějakou vtípnou poznámku, ale od Ježíše nikdy!

Věřím, že za tím byla úcta k Ježíši, ale zároveň je zde i skrytá pýcha.

*Dodnes se s tímto postojem setkáváme. **Kříž je pohoršením!** Ukazuje na náš hřích, ale my nechceme přiznat, že potřebujeme pomoc. A tak odmítáme. Já to zvládnu. Ne PJ, tohle nemusíš pro mne dělat, to je zbytečné. Jsi Bůh, tak sed' v nebi a my se na zemi o sebe postaráme. V pozadí těchto postojů je pýcha.*

Řekneme, to se týká věřících - ale pozor i my, kteří jsme přijali Krista, se potýkáme s pýchou. Skrytou pýchou našeho převráceného srdce. Když nedáme prostor Duchu svatému, když nenecháme PJ řešit naše situace, když denně nehledáme Boží blízkost a neptáme se na Boží radu, je to pýcha, která v podstatě říká: já to zvládnu sám. Tohle přeci od Tebe Bože nemohu přijmout. Ano, tys za mne zemřel, děkuji ti, ale dál už mne nech, já to dokážu. Půjdu za tebou, budu ti sloužit, život za tebe položím... (Jan 13,37) Ale skutečnost je jiná - ne, my za něj život položit nemusíme, On ho položil za nás. My potřebujeme PJ, bez něj nic nemůžeme učinit. Potřebujeme Ducha svatého, bez něj nemůžeme následovat Ježíše, natož mu soužit.

Potřebujeme dary, není to někdy pýcha v našich srdcích, že říkáme - to nepotřebuji. Já chci zůstat někde vzadu, nechci být na očích, ať slouží jiní, ať se modlí jiní, ať svědčí jiní, já jsem jen obyčejný člověk. Jsi Boží dítě, Bůh tě chce použít, Bůh tě chce obdarovat, Ježíš tě chce naplnit svým Duchem a použít, nebraň mu. Neříkej: já ne! Ale řekni: Mluv, Pane, neboť tvůj služebník slyší. Jednej, Pane, jsem ochoten jít.

Tak jako to musel nakonec prožít Petr, když se po zmrtevýchvstání setkává s Ježíšem a slyší: (Jan 21,18) Když jsi byl mladší, chodíval jsi, kam jsi chtěl, ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“ Možná je to znak duchovní vyspělosti, že člověk vztáhne ruce a nechá se vést Bohem. Kéž bychom byli takto dospělí!!!

Petr odmítá a musí slyšet úst PJ:(v.7): „*Co já činím, nyní nechápeš, potom však to pochopíš.*“ Petr stále odporuje a tak PJ jakoby zvažněl a říká: (v.8b): „*Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.*“ Petr nechápal. Byl blízko PJ, a přeci žil ve svých představách. Slyšel PJ, každé slovo, vysel mu na rtech, a přesto nyní nechápal. Jak jsme nechápaví často i my! Máme své představy, myslíme si, jak by Bůh měl jednat a zapomínáme na to, že ve své horlivosti můžeme Boží dílo bořit, nebo mu překážet místo abychom ho stavěli. Petr odmítá: a stejně mnozí další, stejně i my: nepotřebuji, nechci, takhle to Bože nedělej...

A zde se dostáváme k vertikální rovině příběhu – k našemu vztahu k Bohu

O co zde jde?

Ani povoláný učedník (budoucí apoštol) nemůže mít podíl na Božím království ve svém přirozeném stavu. Je hříšný (nesvatý, znečištěný, provinilý), a nemůže mít podíl se svatým Bohem. Nemůže mít vztah, obecenství. Je oddělen od Boha a potřebuje být UMYT, aby se mohl před Boží tvář postavit. Kdo není umyt, před Bohem neobstojí.

Izrael znal různá kultická umývání, ale zde PJ ukazuje na něco jiného - potřebujeme být umyti z našich hříchů. K tomu nestačí voda, ani krev ovcí a kozlů, ale jedině krev Božího beránka, která smývá hříchy světa. A toto umytí nohou jakoby symbolizovalo toto umytí krví Kristovou. Proto říká PJ: Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.

Tu Petr vykřikne: je-li to tak, pak nejen nohy, ale i ruce a hlavu!!! Chce být čistý celý.

Vždyť na rukou často ulpívá hřích, a hlava je místem, odkud vychází všelijaké zlé myšlenky. PJ umyj toto vše! Ale Ježíš odpovídá: v. 10: „*Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čisti, ale ne všichni.*“

Zde je skryta hluboká duchovní pravda.

Kdo je čistý -tedy ten, kdo je umyt krví PJK, ten, komu On odpustil a očistil ho, ten nemusí stále znovu a znovu podstupovat nějaký obřad, znovu a znovu přichází a stále vyznávat a opakovat všechny staré hříchy. Jestliže Ježíš odpustil, jsi čistý. Vše je smazáno. **Oběť Ježíše je dokonalá**, co ti on odpustil, nikdy nepřipomene.

- **ale umažeš-li se, pak potřebuješ, aby ti nanovo Ježíš umyl nohy**

Na cestě životem se často umažeme. Naše nohy jsou zaprášené hříchem, my potřebujeme, aby nám je PJ umyl. Jsme čisti, protože On nás očistil. Jsme spravedliví, protože On nás ospravedlnil, jsme svatí, protože On nás posvětil,

ale **zašpiníme-li se hříchem** (ať už mysl, ruce, nohy, srdce), potřebujeme je dát Ježíši s prosbou: Pane, umyj mne, prosím...

- Když šel host na návštěvu /večeři/tak se doma vykoupal. Ale protože v Izraeli se chodila naboso, a na vestách byl prach, byly hostovi umyty nohy. Bylo to nejen osvěžení. Všelijaká špína se nedostala do domu.
- Jestliže my nejsme vykoupání, nestačí umyt nohy. **Nejprve je třeba se nechat vykoupat.**
- **Jsem-li vykoupán**, pak stačí, když přicházím k Ježíši s prosbou, aby jednotlivý prach, který se mne přichytil, **on sám smyl**. Nepotřebuje celé nové očištění, ale obmytí prachu hříchu.

Toto můžeme dělat každý den.

Ale VP je zvláštní příležitost.

Proto říká apoštol Pavel:

1K 11,28 Necht' každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije.

Pár poznámek k Večeři Páně

**To je Tělo Páně, které se za Tebe láme
To je Krev Kristova, který byla prolita za Tvé hříchy...**

PJ slaví večeři a ustanovuje ji nejen jako památku toho, co pro nás udělal, ale také jako příslib toho, co nastane.

1. Kdykoliv slavíme VP, připomínáme si jeho smrt

1K 11,26 Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.

Ježíš zemřel, ale přijde!

Není mrtvým Bohem, ale je živý, vzkříšený.

Dokud nepřijde – to je vyznání víry ve vzkříšení, ale i v druhý příchod Pána Ježíše.

Očekávám ho...

2. Kdykoliv slavíme VP je Pán Ježíš mezi námi...

Je mezi námi! To On se nám dává v chlebu a víně.

Tak jako bereme (lámeme) chléb, tak jako polykáme víno, tak stejně – duchovně přijímáme Krista...

- **Lámeme** – jeho tělo bylo lámáno. Já lámu Kristovo tělo – svými hříchy... to mne vede k pokání... Ale on vydal své tělo k lámání – to mne vede k vděčnosti!
- **Pijeme** – jeho krev tekla za naše hříchy.

On vzal kalich hořkosti – úkol, který přijal od Otce, prolít svou krev za spasení světa.

Vzít kalich, pít - čin víry. Věřím, že krev Kristova mne očišťuje. Piji pouze víno, ale toto víno ustanovil Kristus jako symbol jeho krve, která skutečně tekla. A já věřím – že té krve proud mne obmyla...

Když lámu chléb a piji víno, vím, že milost a odpuštění je realita. On mi odpustil. Neděje se to v této chvíli. Stalo se to při mém znovuzrození, když jsem v pokání prosil za odpuštění a přijal jsem PJK za svého Spasitele. Uvěřil jsem v dílo Ježíšovo a On mi odpustil

Dnes si to připomínám – a to mne naplňuje jistě bázní, ale především radostí ze spasení.

A to je něco slavného, drahocenného, něco co přináší život.

Proto výzva Pavlova: rozsuzujte tělo a krev Páně...

1K 11,28-29 Necht' každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení.

3. Kdykoliv slavím VP, připomínáme si to, co přijde – večeři Beránkovu

Budu s ním stolovat. Už to nebude večeře Páně, ale **večeře s Pánem**. On mne bude hostit. On mne umyje, on mne pomaže olejem, on mi dá nový šat...

To pomíjitelné oblékne nepomíjitelnost...

1K 15,53-54 Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: 'Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil!'

- Smrt. Vzkříšení, druhý příchod v slávě
- Raduji se ze spasení, z odpuštění hříchů, ze stolování s Kristem
- Čekám a těším se na večeři Beránkovu. Připravuji se na ni.

To je Tělo Páně, které se za Tebe láme...

To je Krev Kristova, který byla prolita za Tvé hříchy...